

LA U.R.S.S. ACCEPTA LA NOVA FORMULA PER A LA

RETIRADA DE VOLUNTARIS

Londres, 2. — L'ambaixador de la URSS, Malski, ha comunicat a Plymouth que el seu país accepta la nova fórmula per a la retirada dels voluntaris. Havent estat ja acceptada l'esmentada fórmula per França, Itàlia i Alemanya, es creu que el subcomitè es reunirà aviat.

COMENTARIS A LA PROPERA REUNIO DEL COMITE DE «NO INTERVENCIÓ»

Londres, 2. — El «New Chronicle» referit-se a la propera reunió del subcomitè de «no intervenció», escriu: «Els aliats de Franco volen obtenir la concessió dels drets de intervenció al mar per als facciosos, i el restabliment del control a la frontera francesa. Aquests drets no havien d'ésser concedits, com es recorda, sinó després de la retirada substancial de voluntaris». «En el transcurs de la darrera sessió del Comitè, s'havia suggerit que el control de les fronteres fos restablert algunes setmanes després de l'obertura dels treballs de les Comissions encarregades d'eliminar el cens dels «voluntaris». El representant de Portugal declarà que el control terrestre havia d'ésser posat novament en vigor abans que arribessin a Espanya les comissions, i és probable que Itàlia, Alemanya opinin de la mateixa manera durant la propera sessió del Comitè. S'abriguen dubtes sobre l'acceptació a aquesta suggestió per part de França i de la URSS. Serà precis, per tant, cercar una nova fórmula britànica.»

La premsa anglesa i la "conquesta" de Gibraltar per Queipo de Llano

No es creguin les potències -- ha dit Chamberlain -- que el canvi de política estrangera del Govern britànic els permetrà aquestes llibertats»

Londres, 2 (per telèfon). — El primer ministre ha demanat a la premsa anglesa i estrangera que es abstingui de publicar articles sobre la política de països estrangers. La veritat és que el preocup molt l'actitud bel·licosa de la premsa anglesa de demà i, segons sembla, el Foreign Office imposarà com una mena de censura. Malgrat això, els alemanys han declarat que almenys ells no complirien aquest desig d'acabar la guerra actual i han publicat el discurs del general Goering sobre la política de països estrangers. La veritat és que la cosa ha causat poca efecte a Anglaterra. Un altre discurs, encara més important, ha estat pronunciat per l'almirall Roger de Llúria, fent referència a la qüestió de Gibraltar. La premsa conservadora, anglesa i estrangera, ha declarat que el general Goering, el qual no fa més que posar en evidència l'actitud imperialista dels militars rebels espanyols, és un home extraordinàriament pàlid, verd, amb els ulls de boig; o grups de gent estereotipada i miserable. Reallats, si voleu; però realitats que fan apartar els ulls dels francesos mitjans, i que més aviat contribueixen a presentar l'Espanya republicana com un país perdut, defallit, que no pas com la base d'una nova Espanya prometedora.

ELS INSURGENTS DE SALAMANCA S'ESFORCEN PER DESMENTIR LES PARAULES DE L'EX-«SPEAKER» DE SEVILLA, QUEIPO DE LLANO

En la seva emissió d'ahir, «Radio Salamanca» dona compte d'una nota facilitada pel flamant ministre de l'Interior, en la qual, entre altres coses, diu: «En relació amb unes suposades declaracions del general Queipo de Llano, publicades a la premsa francesa i que han estat objecte, a la Cambra dels Comuns, d'una pregunta al President del Consell britànic per un diputat de l'oposició, podem afirmar que tals declaracions són falses en absolut i que el general en cap de l'Exèrcit del Nord no ha dit, pel que fa a Gibraltar, res del que se li ha atribuït. La tracció d'una maniobra dels rebels amb la qual novament pretén provar una sortida a llur si més no.» El ministre d'Afers Exteriors del Govern de Franco desmentirà oficialment aquesta marioneta dels rebels. Els propis ciutadans anglesos que escoltaren les paraules del general Queipo de Llano es mostren indignats. Poc després d'haver pronunciat el general Queipo de Llano el seu discurs, el ministre de l'Interior parlà per telèfon amb el governador d'Algecires, el qual li comunicà que les personalitats angleses que escoltaren el discurs han declarat un telèfon al Govern anglès denunciant la maniobra dels rebels. El general Jordana ha telefonat al representant de l'Espanya nacional a Londres, desmentint les paraules atribuïdes al general Queipo de Llano.

Holmes i Watson. — Quin error, per part dels nacionalistes, de desmentir unes paraules que no han estat pronunciades, i que si ho haguessin estat no representarien el sentit dels rebels espanyols, ni el seu dir. Mister Chamberlain, no

Combatents de la reraguarda

Ahir, el Parlament de Catalunya, recollint una suggestió del senyor conseller de Finances, feia patent el seu homenatge a tots els treballadors de les indústries de guerra catalanes, i especialment als qui han mort víctimes de l'experimentació i de les contingències d'un treball ben sovint perillós.

Després dels repetits i merescuts homenajes als nostres soldats, mancava aquest record per a aquests altres combatents de la reraguarda, però en contacte directe i permanent amb el perill. El senyor conseller de Finances, que coneix exactament — per haver-ne estat l'animador — l'esforç d'aquests obrers abnegats, remarcava especialment les característiques assenyades i previsores de la seva obra, que en temps de pau donarà a Catalunya d'una potent fabricació d'articles industrials de fàcil venda.

És a dir, que l'obra de producció de material de guerra, malgrat hagi hagut d'ésser improvisada sobre la marxa i en dies més aviat de confusió, no adoleix pas dels defectes d'una impremeditació, sinó que, a l'inrevés, està també orientada de cara al futur. Volem remarcar aquest aspecte de la nostra indústria bèl·lica per a lloar en

cara més efusivament els homes que l'han fet possible: dels tècnics als obrers. Sense jerarquies honoràries, car en temps de guerra no hi ha altra jerarquia que la que concedeixen el treball abnegat i la intel·ligència posada al servei d'aquest treball. Ara que es parla tant d'increment de producció, és bo oferir com a exemple els obrers catalans acoblats a les fàbriques d'armament i municions.

Catalunya, nació essencialment laboriosa, eminentment industrial, havia d'aportar a la causa comuna aquesta altra contribució de primer ordre que és la indústria de guerra. Si hem donat a la República els nostres millors soldats, li hem donat també els nostres millors obrers.

Com sis-cents anys enreda un home insigne, l'almirall Roger de Llúria, pogué dir orgullosament que de voler nosaltres cap peix no nedaria per la Mediterrània si no portava les quatre barres pintades, ahir S. E. el President de la Generalitat pogué declarar, davant del Parlament, amb l'orgull del deure acomplert, que al llarg de l'extens front de la llibertat peninsular, tots els canons de la República vomiten pólvora i municions catalanes.

Konoye diu que la política japonesa és distinta de la d'Itàlia i Alemanya

Però els resultats són els mateixos

Toquio, 2. — Per primera vegada, després d'una curta malaltia, el príncep Konoye ha presidit la Comissió anomenada del 45, la qual discuteix el projecte de mobilització nacional. Alguns oradors interel·len el primer ministre, i li digueren que la nació estava aterrida davant de les perspectives de Nel, la qual permetria la suspensió de la Constitució. El príncep Konoye contestà que el Govern no tenia altre remei que recórrer a les esmentades disposicions per tal de fer front a situacions extraordinàries com la que travessa el Japó actualment.

Afegeï que, amb tot, es proposa constituir un Consell encarregat de dirigir la mobilització nacional. Les potències occidentals — digué — compten amb institucions similars. Però és prematur afirmar que aquesta política és distinta de la d'Itàlia i Alemanya.

El partit liberal examinarà

La situació política a conseqüència de la dimissió d'Eden i el discurs de Chamberlain

Londres, 2. — Avui es reunirà el Consell del partit liberal amb el fi d'examinar la situació política a conseqüència de la dimissió del senyor Eden i el discurs del senyor Chamberlain pronunciat a la Cambra dels Comuns el dimarts darrer, en el qual «va reconèixer l'abandonament de la Societat de les Nacions com a instrument de la política estrangera britànica».

POLITICA DE CATALUNYA ENFORA

LA PROPAGANDA A L'EXTERIOR

a JAUME MIRAVITLES

La satisfacció que he tingut dies passats, de parlar, a París, amb l'alcalde de Barcelona, Sr. Hilarí Salvador, té diverses causes. Les comprendran els que coneixin la persona de l'alcalde, home intel·ligent, franc, noble i simpàtic; les comprendran també els que sàpiguen que aquest cronista és, des de fa molts anys, funcionari de l'Ajuntament de Barcelona, que jo he servit com a hortolà, diguéssim (de mal nom Director dels Parcs); i les comprendran, en fi, si els dic que el senyor Salvador ha realitzat als meus ulls el tipus més excel·lent de propagandista de Catalunya i de la República a l'exterior. El seu company de viatge, el conseller municipal senyor Josep Gilsbert, no ha desdit pas al costat de l'alcalde.

Jo crec, amic comissari Miravittles, que una de les vostres grans obres ha estat insuflar en la propaganda exterior un aire emporfanyat d'optimisme, de mediterraneisme i d'anticlerisme, si em permeteu l'expressió. La diferència entre els productes de la vostra mà o del vostre cervell, i els productes d'altres centres de propaganda antifeixista, que es veuen a París, és esclatant. Els vostres atrauen els cors; els dels altres els encongeixen.

Parlo d'aquests cartells, amb imatges o escrits on els Comitès que ens volen ajudar criden al passant: «L'Espanya antifascista se mou», i on veieu sempre una dona esqualida, amb un infant penjant cap per avall, o un home extraordinàriament pàlid, verd, amb els ulls de boig; o grups de gent estereotipada i miserable. Reallats, si voleu; però realitats que fan apartar els ulls dels francesos mitjans, i que més aviat contribueixen a presentar l'Espanya republicana com un país perdut, defallit, que no pas com la base d'una nova Espanya prometedora.

Vós, amic Miravittles, teniu una altra manera: l'alcalde de Barcelona, que ha anat a contar als anglesos i als francesos els estralls del terror aeri (tema ben terrible!) em sembla que per la seva manera d'ésser ha coincidit amb vos, a la falsedat mediterrània — una Barceloneta destruïda, però eternament jove, és la que el senyor Salvador representa!

Hem de continuar per aquest camí. La gent té frisança d'optimisme, gula de claror, fàstic de la literatura o de la pintura de cartell que sembla complaure's en els pitjors averanys. El present és prou trágic: no el pintem encara més negre. Els cors de la gent simple volen anar al darrera de l'esperança i no al darrera de processos fúnebres de gent tènica i desesperada.

Delxem això, doncs, per als de l'altra banda; per als de l'Espanya negra i tradicional. Nosaltres tenim millor bandera: fer volar i petar al vent:

«Catalunya, triomfant, Tornarà a ésser rica i plena!»

Nicolau M. RUBIO
París, 2-3-38 (per telèfon).

Per tal d'impedir que Anglaterra resti solmesa al xantatge dels dictadors

Londres, 2. — El Comitè Executiu de la Federació de Miners del País de Gal·les del Sud, ha adoptat una resolució per la qual demana la immediata convocatòria de la Conferència de les Trade Unions, en la qual s'hauran d'adoptar totes les mesures que calguin a l'objecte d'impedir que Anglaterra quedi sotmesa al xantatge dels dictadors.

La sessió del Parlament català

Madrid, 2. — «Política» comenta la sessió del Parlament de Catalunya celebrada ahir i remarca que, fent-se interpret del sentit del veritable poble espanyol, va retre un càlid homenatge al ministre de Defensa Nacional, Indalecio Prieto

Arribarà a una entesa austro-hongaresa contra les ambicions nazis!

Budapest, 2. — Segons rumors, que no són confirmats ni desmentits en les esferes generalment ben informades, el senyor De Kanya, ministre d'Afers estrangers, que es traslladà recentment en viatge particular a Sopron, prop de la frontera austro-hongaresa, arribà molt aviat a Viena, on romandrà dos dies. Sembla que el senyor De Kanya efectuarà el viatge — si arriba a realitzar-lo — d'incògnit.

HO HA SENTIT A DIR...

La senyora Skoblin diu que el seu marit i el general Miller són a Rússia

París, 2. — S'ha efectuat un acarament entre les esposes del general Miller i Skoblin. L'advocat de l'esposa de Miller, en intentar reconstituir en tots els seus detalls la forma en què passà el temps la senyora Skoblin el dia de la desaparició del general Miller, volgué demostrar que l'esmentada senyora havia intentat una coartada i aconseguí que rectificàs alguna de les seves anteriors declaracions. «Juro davant de Déu i davant dels homes — declarà finalment la senyora Skoblin — que no sé res de l'afar. Maclaparen les calúmies, però no temo res.»

Acabat l'acarament, la senyora Skoblin demanà que la deixessin sola amb l'esposa del general Miller, a la qual declarà que havia sentit a dir que aquest i Skoblin es trobaven actualment a Rússia. I afegeí

TREBALLEN EN DIUMENGE

Fa deu dies, el món sabia ja que la situació era greu. Però si haguessin calgut encara nous indicis d'aquesta gravetat, el Govern anglès en facilità un d'extraordinari: la seva reunió en diumenge i en diumenge. Realment, perquè els tradicionals anglesos abandonin el "week end" i es parassin les hores abocats damunt els reports de ministres i d'ambaixadors, cal que les coses cremin. D'aquell diumenge ministerial n'ha quedat: — ultra la sensacional dimissió d'Eden —, aquesta fotografia. D'esquerra a dreta, a Downing Street, sir Stanhope, sir Samuel Hoare, sir Kingsley Wood i, al llindar de la porta, sir Bailsham (Grafic Press)

Batista ha caigut en el grotesc i ha d'alliberar gairebé tots els detinguts

L'Havana, 2. — El Servei Secret anuncia que han estat abandonats les mesures de repressió contra els partits d'esquerra i d'extrema esquerra, acusats d'haver muntat un complot contra la seguretat de l'Estat. Afegeix que aquesta mesura ha estat adoptada perquè el Servei Secret compta ja amb elements suficients per a fer fracassar el complot en qüestió. Romanen detinguts trenta-dos individus, entre ells el presumpte cap del moviment. La policia vigila estrictament l'actuació d'uns 2.000 individus, acusats de pertànyer a partits d'esquerra.

Contra la política de debilitat davant les exigències nazis

Paris, 2. — Tal com estava anunciant, anit s'efectuà el míting pro Theilmann, que havia estat anteriorment prohibit per les autoritats. Foren us de la paraula diversos oradors: socialistes, comunistes i a l'Associació Jurídica Internacional. En acabar el míting fou aprofitada una oportunitat per a la prohibició de la celebració de l'acte la setmana passada, contra la política de debilitat davant les exigències hitlerianes, i afirmant la voluntat del poble parisiens de defensar la llibertat i la pau.

L'artilleria republicana destrueix Casa de la Legua, als voltants de Toledo

Ministeri de Defensa Nacional. Comunicat oficial de guerra d'ahir:
EXERCICI DE TERRA
EXTREMADURA — Certers disparos de la nostra artilleria aconseguiren destruir Casa de la Legua, posició situada als voltants de Toledo.
ALTRES EXERCICIS. — Sense novetat.

ARA FA UN ANY La batalla del Jarama

Replegades les forces pròpies del sector de l'est del sud, la invasió estrangera, que havia ocupat Màlaga, prosseguia, sense dificultats, el seu avanç. Si la intenció de Hitler i Mussolini fou, com sembla, continuar la progressió fins a Almeria, vorent la mar i aprofitant l'ajut de la Marina de guerra, els seus desigs resultaren fallits. Als voltants de Motril, les tropes republicanes tallaren en sec l'avanç dels invasors i establiren el front. Aviat l'atenció dels observadors de la nostra pugna heroica es dirigia cap a altre sector, on Franco, subordinat sempre a ordres superiors, intentava — altra vegada — realitzar la seva guimera: els voltants de Madrid es podrien carà al sol — els millors dels seus mercenaris. L'ambició assolí a la capital, estratègicament estúpida, no havia significat més que col·locar les més selectes de les seves forces de xoc, del més divers origen, davant l'incertesa puntera de les nostres armes automàtiques. El petit cap rebel havia dit en acabar la tardor que les seves tropes passarien davant Madrid, sense intenció de prendre-la, el dur hivern de l'estepa castellana. L'hivern moria. S'apropava el moment d'iniciar l'operació tan estudiada a Berlín i Roma, i que anava a acabar amb la resistència invicta de la ciutat gloriosa. El passat l'atac alemany pel nord, on el nazisme conèixia la sabidoria agor de la derrota, els pobles que creia el Jarama, substituït Pozuelo, Las Rozas i punta immediat amb l'levant, la seva assíria p' consensu.

Y el feixisme ataca amb impetu. Com sempre, a base d'una superioritat enorme en material de guerra de tota mena. Dotzenes de tancs, centenars d'avions i metralladores, superabundància de municions... i amb tot això, el feixisme home el soldat que se sacrifica, sense cap mirament, segons la vella tàctica germana.

En la matutina de l'11 de febrer, érem duríssimament atacats pel pont de Sant Martí de la Vega. Els feixistes, que venien en càstig de terra, aconseguí progressar, molt lentament, per la vora esquerra del Tajuja i ocuparen Casa Peñales, i altres al N. O. del vort.

En l'escomesa brutal, per part de Sant Martí de la Vega, el feixisme passà alguns dels seus efectius a l'est del Jarama, però les nostres forces mantingueren les seves posicions, després d'un combat heroic per la carretera de Morata a Puente Argandoña-Pajares, on el qual el feixisme sofria la perduda, quasi total, de dos batallons d'infanteria i tres esquadrans.

Vint-i-quatre hores llarg seguien establint-se davant la fermeza heroica de les nostres soldats, les brutals escomeses del feixisme. Però no solament es resistia, sinó que es contratacava, i, en plena ofensiva enemiga, es prenen noves posicions a avantguarda i s'establien línies contínues que procedien a fortificar. Dos tancs rebels eren destruïts. La nostra artilleria feia volar un polvorí feixista. L'aviació republicana conjunció admirable de tècnica insuperable i heroisme èpic, derrotava, en desigual contesa, les anes negres del totalitarisme. Dotze dels nostres caces, en lluita amb divuit d'aquests, sense sofrir una sola baixada, i bombardaven educant les concentracions feixistes de Ciempozuelos.

El dia 13 ocupaven els feixistes el pont de Sant Martín de la Vega i pressionaven fermentament sobre les nostres línies de Morata, que eren afortunadament defensades. En la batalla, acarnissada com poques, se succeïen dramàtics episodis. Un batalló lleial quedà encerrat per l'enemic. Però els nostres curus de combat, suportant un foc antitanc infer-

nal, trencaren la línia feixista i obligaren els feixistes a recular. Els rebels sofríren molíssimes baixes i perdíren dos tancs de fabricació italiana, que capturarem completament aptes per a la lluita.

Encara que el crebentament solet per les feixistes tropes de Franco, havia estat anihilador, encara el 15 de febrer atacaven per tres vegades, ajudats per tancs i aviació, i foren completament rebutjats tots els intents.

L'aviació lleial, que actuava incansablement al sector del Jarama, abatí dos Junkers i dos Fiat, els quals caigueren a les nostres línies, on els pilots estrangers foren fets presoners.

Coincidint amb el quasi total esgotament rebel, les forces republicanes iniciaven un fort atac amb direcció a La Marañosa, on conquistaren diverses posicions, que es mantenen amb fermeza, i foren destruïts dels contactes rebels.

El dia 18 seguí la nostra pressió vers La Marañosa, on es limitaven a defensar-se els feixistes.

Començava el sector del Jarama, on s'havien esclafat els desperats atacs del feixisme. El desgast horrible dels rebels la contraofensiva republicana, era difícil de reposar. Els seus mínims avanços serien, ben aïat, neutralitzats per les nostres forces. Madrid tomba del feixisme agressor — seguí complint el seu deure gloriós, i marcava un exemple i una norma a aquells altres sectors de la guerra que, des d'abans, no havien sabut imitar la seva gesta gloriosa.

Al Parc de l'Oest les nostres forces ocupaven la «Casa del Guard» i avançaven en una profunditat de 100 metres.

En altres sectors del mateix front es prestatava ajut als nostres combatents del Jarama. A Santa Maria de l'Alameda s'avançava, sense combat, la línia pròpia més de tres quilòmetres. I les forces lleials que guarnien Los Navalvateres efectuaven un avanç de més de nou quilòmetres, i ocupaven noves posicions que dominen el camí de Talavera a Sant Bartolomé de las Abiertas.

El subsector d'Abanades (Guadalajara) un intent enemic rebuït, i els feixistes tingueren més de 250 baixes.

Altres atacs rebels per la Ciutat Universitària eren així mateix rotundament neutralitzats per les forces republicanes.

La línia de l'ofensiva al Jarama tingué ben aïat una rèplica completament feixista. Madrid fou agredit brutalment per l'aviació italo-alemanya al servei del feixisme. 150 morts fou el balanç trágic de la ràbia impotent de Franco i els seus secuacis. Els nostres caces, en magnífic combat, sobre la capital, abatíren onze caces i un Heinkel feixista. Nostres p' derrem dos aparells.

Alcalá de Henares, Andújar, Culera, Albacete, Tarancon i Portbou sofríren sengles bombardaments aeris durant la desena. Franco afirmava la llavor que s'abestigué sempre de bombardejar ciutats, de la recarguera.

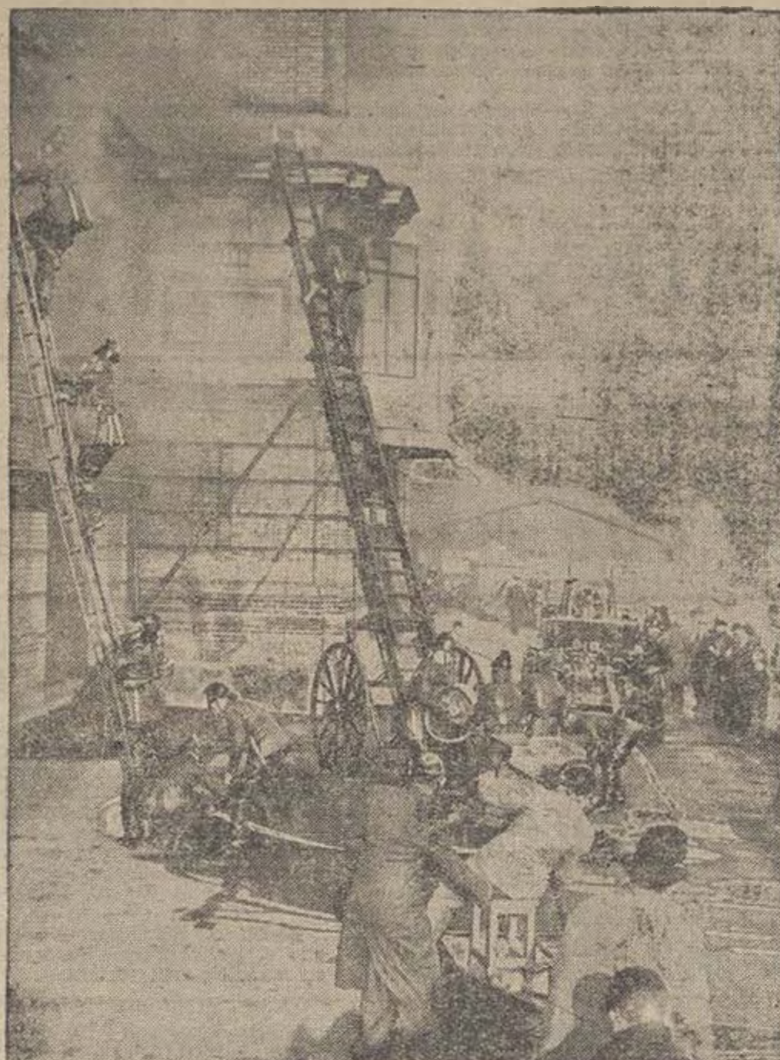
Barcelona i València eren també víctimes de l'ambició totalitària. Un submarí i dos vaixells de guerra italians bombardaven per dues vegades ambdues capitals llewantines i causaren molts morts i ferits.

Es tractava de la rèplica habitual de Franco a la nostra victòria del Jarama. El fracàs de les seves forces al front es compensava, tal vegada, amb l'assassinat organitzat de ciutadans inermes? Potser pensava així el generalíssim salvador d'Espanya.

La desena era l'avantguarda, però a les nostres forces, les quals ofegaven al Jarama les ambicions del cabdill, davant de les tropes destruïdes del qual s'abocava, en lluita amb el seu terrible desafi, el Madrid invicta i inbarrable.

(De «Butlletí De notícies de la Secció d'Informació de l'Exèrcit de Terra 22-2-38»)

PRESENCIANT UNA EMOCIONANT ESCENA, DE CASA ESTANT

Milions de ciutadans anglesos han presencià aquesta emocionant escena del salvament d'un estudiant de l'Alexandria Palace, en perill de morir víctima d'un incendi. Aquesta presumpta víctima no és altra que miss Jasmin Bligh, una intèrpret dels programes de televisió que han estat donats a Londres, i l'escena, d'un realisme extraordinari, ha estat presenciada comodament des de les llars de milions d'anglesos... (Keystone)

Espionatge nazi a Nord-Amèrica i a Anglaterra

El Govern americà suspèn les maniobres navals i aèries projectades

Ja haurà de canviar els plans de defensa del Canal de Panamá

Nova York, 2. — Els tres delinqüents sota l'acusació d'espionatge, Rumrich, Glaser i Johanna Hoffmann, pertanyen, segons una informació publicada pel «New York Times», al servei d'espionatge alemany.

Uns el moment present, les autoritats es neguen a revelar el menor detall sobre les investigacions que des de fa tres setmanes es venen portant a cap en relació amb aquest assumpte, les quals culminaren en les esmentades detencions, efectuades el dissabte, però que no es feren públiques fins al dissabte.

Regna la impressió general que no trigaran a efectuar-se altres detencions.

En les seves primeres declaracions, els acusats han afirmat la seva innocència, i es presentaren com a gent de mentalitat molt rudimentària i incapax de pertanyer a cap servei secret d'importància.

Se sap que Rumrich feu gestions per tal d'aconseguir passaports en blanc. Per aquest motiu es relaciona l'assumpte amb el procés Robinson, de Moscou, ja que, segons sembla, aquests passaports havien de servir per a uns espies alemanys que havien d'actuar a la URSS.

Rumrich ha confessat que cobrava cinquanta dòlars al mes per les «informacions» que subministrava.

Londres, 2. — Es creu que l'assumpte d'espionatge de la bella alemanya i dos desertors nord-americans tindrà serioses conseqüències. Segons notícies de Nova York, la policia està cercant uns altres sis espies i ha interrogat un matge molt conegut i diverses dones elegants del món diplomàtic. L'espionatge alemany, en el qual també participa el del Japó, ha obligat a revisar els plans de defensa del Canal de Panamá. En aquesta ocasió es recorda que l'espionatge germànic als Estats Units fou organitzat per von Papen. Els espies han pogut conèixer importants secrets de les bases militars, navals i aèries. El Govern de Washington ha suspès les maniobres navals i aèries i ara els civils no poden entrar als aeroports, els quals estan vigilats per les tropes. La policia ha reforçat la seva vigilància a les drassanes de Brooklyn i Kearny, en les quals s'estan construint diversos creuers, i a les bases de Baltimore i Boston.

Aquesta organització d'espionatge militar, que els Estats totalitaris estenen per tots els països a través de llurs representacions diplomàtiques i les associacions feixistes d'alemanys o italians a altres països, no solament els Estats Units, sinó també Anglaterra. Es sap que la policia anglesa havia decidit guardar el secret sobre les investigacions ordenades a propòsit dels sabotatges als vaixells de guerra; després ha tingut la desaparició del nou avió de bombarder, i avui ha estat descobert, a l'aeroport de Ringway, que havien estat embotegats dos avions militars de nou tipus que havien de volar per primera vegada. Les organitzacions feixistes i nazis continuen llur obra d'espionatge i sabotatge als Estats Units, a França i a Anglaterra, per tal d'impedir o endarrerir els armaments.

Gabriel d'Annunzio

POETA, HOME D'ACCIO, PARE ESPIRITUAL DEL FEIXISME

Gardone Riviera (Brescia), 2. — A dos quarts de nou del vespre d'ahir morí el poeta Gabriel d'Annunzio.

UNA ANGINA DE PIT
Roma, 2. — Gabriel d'Annunzio morí exactament a les vuit i cinc minuts del vespre. Des de feia uns hores es queixava de forta opressió al pit. L'estat del malalt s'agreuà a la tarda i foren inútils els esforços del seu metge de capçalera, que fou cridat precipitadament a Gardone Riviera. Es creu que d'Annunzio morí a conseqüència d'una angina de pit.

ESTAVA TREBALLANT
Roma, 2. — La mort sorprenent de d'Annunzio quan es trobava assegut davant la seva taula de treball, en sentir-se malament, cridà els seus familiars, però quan aquests arribaren, el poeta havia sucumbit a la congestió.

Probablement Mussolini es trasllatà avui a Gardone Riviera per a veure les despulles mortals de d'Annunzio.

La nova de la mort de Gabriel d'Annunzio arribà en uns moments

en què la seva figura i la seva obra despertaven ja ben pocs records simpatia a casa nostra. El qui un dia fou un poeta famosíssim, arlel·la audaç i magnífica, darrerament, sola el pes dels anys i de la història, ja només cantava les glòries feixistes.

Per cert que costa extraordinàriament de creure que d'Annunzio i Mussolini arribessin a entendre's. Itàlia era petita per a aquests dos egòlatres. En realitat, el poeta que ara ha mort, que fou tothora un home d'acció, era el pare espiritual del moviment feixista, i d'aquí en darrere poc cosa que no en fos el seu cabdill polític. Hi ha historiadors que afirmen que era d'Annunzio el qui havia de dirigir la marxa sobre Roma. El poeta, naturalment, no sabia personat mal al transjuga del socialisme que li robés, a l'hora decisiva, l'apoteosi de la popularitat. Alguns persones que darrerament havien visitat d'Annunzio al Vittoriano, el seu espectacular retir, diuen que ampolloava totes les ocasions per a dir mal del Duce. La qual cosa no privava que publicament li adreçés les missatges de simpatia més grandiloqüents.

Gabriel d'Annunzio, poeta, artista,

APUNTS PER A LA HISTORIA

El dia 9 de febrer darrer deixà d'existir Marian Rubió i Bellvé, un dels barcelonins que més han fet per l'engrandiment de la ciutat. Amic íntim del President Macià, si aquest hagués continuat en el seu lloc de la Generalitat, és segur que hauria dedicat un recórr al company fidel. Ja que el nostre gran President no hi és, permeteu-me que sigui jo el qui el substitueixi en aquesta missió pietosa.

Macià hauria recordat, sens dubte, els dies de la Solidaritat Catalana, quan pel gran delicta d'involver-se presentat com a diputat a Coris per Les Borges, una gran majoria dels militars companys seus se li va girar en contra. Però hauria recordat també que en la reunió de companys que havien de jutjar el seu cas — reunió que no va arribar a constituir un tribunal d'honor, com algun fascista suposava — hi va haver entre les veus que l'acusaven la veu d'un català que defensava la seva llibertat d'ésser diputat. Aquesta veu era la de Rubió i Bellvé.

No era sols l'amistat que guiava Rubió i Bellvé en aquest cas. Macià i Rubió eren companys de professió i gairebé condeixebles. Macià havia entrat al servei militar el dia 10 de gener del 1876. Rubió no féu el dia 8 de juliol del 1878. Havien conviscut a l'Acadèmia d'Enginyers de Gualadajara i després a la caserna d'Enginyers de Barcelona, instal·lada a l'edifici de l'actual Parlament de Catalunya. Allí tots dos feien la seva primera guàrdia de tinent. Però a part d'aquesta amistat hi havia dins del cor de tots dos un alt esperit de justícia. Rubió i Bellvé, liberal i descendent de liberals — el seu avi era cap dels militars liberals de Reus durant la primera guerra civil carlista i es negà després, rodonament, a cooperar al pronunciament de Prim — no podia tolerar que es fes el més petit mal a un home per oposar-se als camins legals a la barrabassada de la llei de Jurisdiccions.

La topada amb els altres tinentes coronels d'enginyers fou forta. Rubió feia sis anys que havia deixat per sempre el servei actiu de les armes, per a dedicar-se de ple a l'enginyeria civil en el municipal i urbanitzacions de la muntanya del Tibidabo. Els altres reunits eren en llur majoria militars en servei actiu. Rubió era un gran escriptor tècnic i militar. Els altres eren gent que s'havien sabut adaptar a la vida quarterera. Es comprèn la diferència de mentalitat, l'abisme que els separava.

Aquesta divergència, que havia induït Rubió a deixar la vida militar, va presentar-se de nou l'any 1914, quan la Gran Guerra. Aleshores els acusadors de Macià foren germànics, mentre Rubió féu la seva admirable campanya d'articles de «La Vanguardia» i després de l'Exposició que va arribar a provocar intervencions de l'ambaixada alemanya i que li valgué, un cop acabada la guerra, la Creu de la Legió d'Honor. Un company militar, un dia el recomanava per la manca de coincidència amb els altres. Rubió es limità a respondre-li: «Per això me'n vaig anar del Regiment; perquè ja ho veia que seria germanòfil».

Macià recorda sempre l'acte de lleialtat de Rubió i Bellvé. Fins aquell moment Macià i Rubió eren amics; d'aleshores endavant es tutejaren. En una ocasió memorable, Macià va fer una visita al despatx de Rubió. Era el dia 19 de juliol del 1917. Al despatx d'enginyer de l'Exposició que tenia Rubió i Bellvé al Palau del Governador de l'antiga Ciutatella es va celebrar l'Assemblea de Parlamentarisme. No uns anys després esclatava la sublevació militar a Barcelona. En l'espai transcorregut entre aquestes dues dates memorables, Rubió ha pogut veure la corba ascensional del Gran President. Macià tingué també ocasió de veure el seu bon amic conduït, amb l'excusa de l'Exposició, el primer «exerciti» d'obrers que va iniciar la conquesta civil de Montjuïc.

O. P.

ELS CATALANS DE XILE

Els catalans de Xile, els quals han constituït l'«Agrupació Patriòtica Catalana», per a l'ajut als necessitats de la nostra terra, han nomenat delegat a Catalunya, el nostre bon amic Domènec Latorre i Soler, actual representant de la patriòtica revista «Germanor», i del «Centre Català» de Santiago de Chile.

Per a tots aquells els quals desitgin informar-se prop de l'esmentada Delegació, aquesta ha quedat instal·lada al carrer Bonavista, 39, d'aquesta ciutat.

"Tots els organismes de l'Exèrcit han de desenvolupar una tasca intensiva i eficaç"

El «Diari Oficial del Ministeri de Defensa Nacional», insereix les circulars següents:

Els caps, oficials i classes de l'Exèrcit, del Cos de Seguretat o de qualsevol Institut armat, que estiguin incorporats al Servei d'Investigació militar, percebran les gratificacions mensuals següents: Caps, 400 pessetes; Oficials, 300; Classes, 200 pessetes.

Els guardes del Cos de Seguretat que, també, estiguin incorporats al Servei d'Investigació Militar, gaudiran mensualment la gratificació de 150 pessetes.

Les circumstàncies actuals exigeixen que per tots els organismes de l'Exèrcit es desenvolupi una tasca intensiva i eficaç, per a aconseguir el ritme accelerat a què la guerra obliga en tot allò que amb ella es relaciona.

Per a aconseguir això és indispensable intensificar el treball en tots els aspectes, sotmetent-se al cal·lós a ordres extraordinàries, per tal que tot es tramiti i resolgui amb la rapidesa desitjada, i prenent mesures eficaces contra els qui no compleixin els seus deures amb el zel i entusiasme adients, per la qual cosa es disposa que el personal de qualsevol classe o categoria que comet una falta de puntualitat en l'horari sense excepcions, sofri un correctiu, consistent en la privació de plusos, dietes i gratificacions durant un nombre de dies igual al de faltes cometes. El retard en el despatx d'assumpes serà castigat amb la privació dels dits emoluments per tants dies com els que

Les discussions a plena llum no li van bé a Hitler

REGRESSIO ALS MÈTODES DE LA DEMOCRACIA SECRETA

Berlin, 2. — La decisió anunciada per Hitler el dia 20 de febrer de no continuar les negociacions diplomàtiques sinó per via normal, de canvi de notes, significa, segons opinió de les esferes diplomàtiques, moltes, la regressió a mètodes de la diplomàcia secreta. Es dona a entendre a Berlín que aquesta decisió constitueix una crítica dels mètodes en vigor en les democràcies, on molt freqüentment els periodistes intervenen íntimament en negociacions que sols poden efectuar-se amb resultats útils dintre el més absolut secret.

hagin ultrapassat el termini normal d'aquest despatx. Per tal que els tràmits s'efectuïn amb la rapidesa necessària, es treballarà en temps necessaris sobre les hores normals.

Els caps seran responsables de l'exacte compliment d'aquesta ordre i els qui la incompleixin seran sancionats en doble quantia a la qual hauria correspon al personal a les seves ordres, incurs en falta.

Músics amb esquís

A Saint Moritz, l'esquí no és tan sols un instrument de diversió, sinó que constitueix també el més pràctic dels vehicles. Per exemple, aquests músics de la nostra fotografia es troben lladen d'un hotel a l'altre, amb els instruments a l'esquí i emprant el mitjà de locomoció més ràpid damunt de la neu.

o sigui l'esquí (Grafic Press)